

U s n e s e n í

Vrchní soud v Praze rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 19. 12. 2018 v trestní věci obžalované I. P. [redacted] narozené [redacted], vedené u Okresního soudu Plzeň – sever pod sp. zn. 22 T 141/2017 a u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 50 To 431/2018, o příslušnosti soudu t a k t o:

Podle § 24 odst. 1 trestního řádu je k projednání a rozhodnutí věci příslušný Krajský soud v Plzni.

O d ů v o d n ě n í:

1. U Okresního soudu Plzeň – sever byla dne 12. 12. 2017 podána obžaloba na I. P. [redacted] pro pokus zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 a § 145 odst. 1 trestního zákoníku. Okresní soud ve věci konal hlavní líčení, vyslechl svědky, provedl dostupné důkazy a dne 5. 9. 2018 obžalovanou uznal rozsudkem vinnou ve smyslu podané obžaloby a odsoudil ji mimo jiné podle § 145 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 58 odst. 1, 3 písm. c) trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku, jehož výkon podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání tří roků. Proti rozsudku podali v zákonné lhůtě odvolání státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství Plzeň – sever, která napadla v neprospěch obžalované výrok o trestu odnětí svobody, obžalovaná I. P. [redacted], která brojila proti všem výrokům, a poškozený F. P. [redacted] jenž napadl výrok, kterým byl podle svého přesvědčení podle § 229 odst. 1 trestního řádu nedůvodně se svým nárokem na náhradu škody odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Krajský soud v Plzni jako soud odvolací rozhodl usnesením ze dne 21. 11. 2018, sp. zn. 50 To 431/2018 tak, že podle § 257 odst. 1 písm. a) trestního řádu napadený rozsudek Okresního soudu Plzeň – sever zrušil a věc předložil k rozhodnutí o příslušnosti soudu Vrchnímu soudu v Praze. V odůvodnění svého rozhodnutí v podstatě konstatoval, že Okresní soud Plzeň – sever nebyl věcně příslušný k projednání věci, protože skutek, jak byl popsán v žalobním návrhu a ve výroku o vině napadeného rozsudku, vykazuje při současném formálním pojetí trestného činu znaky pokusu trestného činu vraždy podle § 21 odst. 1 a 140 odst. 1 trestního zákoníku a takový trestný čin v řízení na prvním stupni spadá do věcné příslušnosti krajského soudu.

3. Okresní soud Plzeň – sever dospěl k následujícím skutkovým zjištěním:

„dne 23. února 2017 v době po 8.43 hodin v obci [redacted] okres Plzeň - sever, v rodinném domě v ulici [redacted], po předchozí slovní rozepři se svým, dnes již bývalým, manželem, F. P. [redacted] narozeným [redacted], a po opakovaném slovním spojení „*ty si myslíš, že tě nezabiju*“, uchopila z dřevěného pouzdra visícího na zdi nad schodištěm dýku s délkou čepele 10,5 cm, kterou ho dvakrát po sobě při neměnné intenzitě násilí bodla do zevní plochy horní poloviny levé paže a do zadní plochy horní třetiny levé paže, čímž mu způsobila bodnou ránu na

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Podubecká

zevní ploše horní poloviny levé paže velikosti do 2 cm, která pronikla kůží, podkožím a zasahovala nejspíše až do svaloviny, dále bodnou ránu na zadní ploše horní třetiny levé paže, kdy uvedená bodná rána dosahovala délky cca 0,5 cm, šířky cca 0,2 cm a hloubky cca 0,3 cm, tedy pronikla kůží do podkoží, jakož i drobné poranění povrchu kůže vlevo a na boční ploše horní části hrudníku v čáře zadní pažní, charakteru drobné oděrky či zcela drobné povrchní rány, kdy obě tyto bodné rány paže se po několika dnech manifestovaly rozsáhlým podkožním krevním výronem levé paže a přilehlé plochy levého předloktí, tedy zranění ostrého charakteru, které podle lokalizace poranění na zevní a zadní ploše levé paže svědčí o skutečnosti, že se poškozený P. ■■■ výpadům dýky bránil mj. aktivním pohybem horní končetiny proti zraňujícímu předmětu, a to přivednutím paže, neboť pokud by tak neučinil, byly by dráze pohybující se čepele dýky vystaveny především oblasti obličejové části jeho hlavy a krku, což by vedlo k poranění velkých cév (lícni tepny, hrdelní žíly a krkavice) a v důsledku toho k prudké a masivní krevní ztrátě s možností, v případě poranění velkých žil na krku, i tzv. vzduchové embolii, kdy takováto poranění by bylo nutno ze soudně lékařského hlediska hodnotit jako zranění těžká a vážná, při nichž dochází k bezprostřednímu ohrožení zraněné osoby na životě, přičemž v případě, že by došlo k zasažení horní části přední či boční plochy hrudníku, mohla čepel dýky proniknout celou stěnou hrudníku (za situace, že by nedošlo v jeho průběhu k zasažení kostěné části žebra) až do pohrudniční dutiny, čímž by hrozilo bodné poranění plic, které ohrožuje zraněnou osobu především krevní ztrátou, když případný průnik vzduchu do pohrudniční dutiny by měl za následek akutní dechové selhání, uvedená zranění by tak z hlediska soudně lékařského již byla zpravidla hodnocena jako těžká a vážná, a mohla by zraněnou osobu i bezprostředně ohrozit na životě.“

4. Krajský soud v Plzni poukázal na to, že Okresní soud Plzeň – sever po provedeném dokazování dospěl v podstatě ke stejným skutkovým závěrům jako státní zástupce v obžalobě, tj. že obžalovaná poškozeného napadla po předchozí slovní rozepři, v jejímž rámci několikrát pronesla: „Ty si myslíš, že tě nezabiju!“, a opakovaně jej bodla dýkou s délkou čepele cca 10 – 11 cm, tj. zbraní způsobitou způsobit závažná a život ohrožující poranění. Obžalovaná podle státního zástupce i okresního soudu útočila neměnnou intenzitou proti horní části těla poškozeného, ovšem poškozený se jejímu útoku bránil aktivním pohybem. Pokud by k jeho obranným manévřům nedošlo, byly by dráze pohybující se čepele dýky vystaveny oblasti obličejové části hlavy, krku a horní části přední či boční plochy hrudníku. Při zásahu těchto částí těla hrozilo poranění velkých cév a v důsledku toho prudká a masivní krevní ztráta, která by bezprostředně ohrožovala život poškozeného. V případě poranění velkých žil na krku mohlo navíc dojít i k tzv. vzduchové embolii, která je také spojena s bezprostředním ohrožením zraněné osoby na životě.

5. Krajský soud v Plzni dále vyzdvihl nahrávku, kterou měly soudy obou stupňů k dispozici a z níž je zřejmé, že je to obžalovaná, která intenzitu roztržky stupňuje svými verbálními projevy, urážkami poškozeného, hlasitostí a intonací těchto projevů, které vyústily i v ničení zařízení místnosti a posléze v útok obžalované vůči poškozenému. Při objasnění toho, jakým způsobem obžalovaná napadla poškozeného a jak držela popisovanou zbraň, je pak podle krajského soudu nutné vycházet zejména ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví odvětví soudního lékařství, a ten dal za pravdu verzi uváděné poškozeným, tj. že poranění, která utrpěl, vznikla tím, že se bránil pozdvihnutím paží útoku obžalované, který směřoval proti jeho hlavě, obličejí a krku.

6. K subjektivní stránce činu Krajský soud v Plzni připomněl okolnosti, za kterých mělo k jednání obžalované vůči poškozenému dojít, její opakované verbální projevy, charakter zbraně, kterou zaútočila. Podle jeho mínění lze důvodně usuzovat na to, že obžalovaná musela být v okamžiku útoku srozuměna i s tím, že poškozeného usmrtí.

7. Vrchní soud v Praze přezkoumal na podkladě spisového materiálu argumenty uváděné ve shora citovaném usnesení a pro stručnost na ně odkazuje, protože je má za zcela důvodné a přiléhavé.

8. Vrchní soud v Praze připomíná, že podle § 220 odst. 3 trestního řádu není soud právním posouzením skutku v obžalobě vázán. Okresní soud (ale i soud krajský v postavení soudu odvolacího, jak je tomu v daném případě) proto může, dospěje-li k závěru, že důkazy shromážděné a provedené v přípravném řízení zakládají reálnou možnost právního posouzení žalovaného skutku jako některého z trestných činů uvedených v ustanovení § 17 trestního řádu, předložit věc příslušnému vrchnímu soudu, aby rozhodl o věcné příslušnosti odpovídajícího krajského soudu. Tak by nebylo rozhodnuto jedinečně v případě, že by na podkladě shromážděných důkazů bylo možné věcnou příslušnost krajského soudu vyloučit, přičemž tento závěr by nesměl být závislý na budoucím hodnocení důkazů v hlavním líčení (srovnej R 10/1994-I).

9. V posuzované věci je součástí skutkových tvrzení obžaloby, že „.... poškozený P. se opakovaným výpadům dýky bránil mj. aktivním pohybem horní končetiny proti zraňujícímu předmětu, a to přizvednutím paže, a pokud by tak neučinil, byly by dráze pohybující se čepěle dýky vystaveny především oblasti obličejové části jeho hlavy a krku, což by vedlo k poranění velkých cév (lící tepny, hrdelní žíly a krkavice) a v důsledku toho k prudké a masivní krevní ztrátě s možností, v případě poranění velkých žil na krku, i tzv. vzduchové embolii, kdy takováto poranění by bylo nutno ze soudně lékařského hlediska hodnotit jako zranění těžká a vážná, při nichž dochází k bezprostřednímu ohrožení zraněné osoby na životě...“ a navíc podle tvrzení státního zástupce obžalovaná bezprostředně před útokem směrem k poškozenému pronesla „stejně tě zabiju“, z čehož je možné dovozovat její úmysl směřující k usmrcení poškozeného. Za tohoto skutkového stavu nelze než souhlasit s Krajským soudem v Plzni, že Okresní soud v Plzni – sever měl nařídít předběžné projednání obžaloby a věc předložit k rozhodnutí o věcné příslušnosti ihned poté, co obžaloba napadla. Zlobné verbální útoky sice nelze nijak přeceňovat, ovšem není možné je pomíjet za situace, kdy jednání pachatele s nimi určitým způsobem koresponduje. Je sice faktem, že poškozenému vzniklo zranění, které nelze s ohledem na jeho charakter označit jako těžké ublížení na zdraví, nicméně při právním posouzení skutku musí soudy vycházet také z toho, jaké zranění poškozenému z útoku obžalované reálně hrozilo, pokud by se účinně nebránil, s jakou rozhodností a intenzitou obžalovaná útok vedla a kam jej směřovala. V daném případě podle skutkových tvrzení ve výrokové části obžaloby i podle skutkových zjištění Okresního soudu Plzeň - sever obžalovaná měla zaútočit dýkou s délkou čepěle 10,5 cm proti horní polovině těla poškozeného, kde, jak je i laikům známo, se nacházejí životně důležité orgány. Útočit přitom měla se značnou rozhodností, která se projevila v tom, že nebodla jen jednou, nýbrž dvakrát po sobě při neměnné intenzitě.

10. Vrchní soud v Praze uzavírá, že možnost právního posouzení žalovaného skutku podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 140 odst. 1 trestního zákoníku je s ohledem na výše uvedená zjištění reálná. Rozhodl tedy tak, že k projednání věci je v prvním stupni věcně příslušný Krajský soud v Plzni.

11. Vrchní soud v Praze ale současně pokládá za nutné zdůraznit, že při určení věcné příslušnosti není úkolem nadřízeného soudu činit závěry o definitivní právní kvalifikaci skutku, neboť ty jsou předmětem rozhodovací činnosti soudu příslušného k projednání věci. Závěry o vině a právní kvalifikaci, může učinit výhradně Krajský soud v Plzni jako soud prvního stupně poté, co provede veškeré nabízející se důkazy a ty podle svého vnitřního přesvědčení řádně zhodnotí a přitom pečlivě uváží všechny okolnosti případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

12. Závěrem Vrchní soud v Praze ještě uvádí, že doručení rozhodnutí o příslušnosti soudu podle

§ 24 odst. 1 tr. řádu, v němž je uvedena možnost přísnějšího právního posouzení skutku, má shodné účinky jako upozornění na možnost přísnější právní kvalifikace skutku podle § 190 odst. 2 tr. řádu (shodně rozhodnutí publikované pod č. 4/2007 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

P o u č e n í:

Proti tomuto usnesení není stížnost přípustná.

Praha, 19. 12. 2018

JUDr. Pavla Augustinová, v. r.
předsedkyně senátu

Vyhotovila:
JUDr. Michaela Pařízková

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Podubecká